

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1600/2023
27.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Филип Нешић, адвокат из ..., против туженог „АМС осигурање“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1837/22 од 22.11.2022. године, у седници одржаној 27.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1837/22 од 22.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 1147/18 од 12.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужилац, по основу преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, у радном односу код туженог на неодређено време почев од 31.08.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу од 31.08.2018. године. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му, за период од септембра 2018. године закључно са октобром 2020. године, исплати све зараде и накнаде зараде као и све остале накнаде из радног односа, у појединачним новчаним износима са законском затезном каматом од означених датума доспелости до коначне исплате и припадајућим доприносима за месеце наведеног периода према означеним основицама, све као у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 61.200,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1837/22 од 22.11.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 1147/18 од 12.10.2021. године, у ставовима првом, другом и трећем изреке, па је жалба тужиоца у овим деловима одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је иста првостепена пресуда у ставу четвртом изреке, тако што је обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 41.400,00 динара, док је део захтева преко наведеног до износа од 61.200,00 динара, досуђеног првостепеном пресудом, одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, а трошкове састава тог одговора је тражио.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу више сукцесивних уговора о раду на одређено време, без прекида, радио код туженог на пословима агента ..., у периоду од 01.09.2016. до 31.08.2018. године, када му је решењем туженог престао радни однос истеком рока на који је заснован. Тужилац је одјављен са осигурања дана 31.08.2018. године и о томе је уредно обавештен. Пре наведеног датума, 31.08.2018. године, тужилац је обавештен и да му радни однос неће бити продужен. У поступку, тужилац је тврдио да је решење туженог о престанку радног односа примио тек 10.10.2018. године, да је у периоду након 31.08.2018. године до пријема наведеног решења наставио да обавља рад код туженог, да закључује полисе осигурања са клијентима туженог, као и да је у том периоду од стране непосредно надређеног добијао мејлове са налозима за извршење радних задатака. Након престанка радног односа тужилац је закључио једну полису осигурања дана 13.09.2018. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев тужиоца.

Према одредби члана 37. став 6. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05 ... 75/14) ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Имајући у виду прописано цитираном одредбом закона, правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају нису били испуњени услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, имајући у виду да је за то било потребно да тужилац након истека периода на који је закључен последњи уговор о раду са туженим, 31.08.2018. године, настави да код туженог обавља рад у наведеном трајању уз сагласност и по налогу туженог, а што у конкретном случају није утврђено, односно ту чињеницу тужилац, на коме је био терет доказивања, није доказао, како су правилно оценили нижестепени судови.

Како се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

С обзиром да је ревизија тужиоца одбијена, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, док трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Из изложених разлога, на основу чл. 153. и 154. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом и трећем изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић